

натоварени съ скъпи подаръци. Пътниците минали презъ Стара планина, презъ Македония и покрай Охридъ по рѣка Деволъ и Семени излѣзли на Адриатическия брѣгъ. Тамъ се качили на корабъ, па презъ морето се прехвърлили въ Италия и стигнали въ Римъ. Папа Николай I, като се научилъ, че сж пристигнали такива хора отъ България, много се зарадвалъ. Той пратилъ кардинали да ги посрещнатъ и заведатъ въ неговия дворецъ. Българскитѣ пътници минали по голѣмия мостъ рѣка Тибъръ и влѣзли въ укрепенитѣ дворци на папата. При вратата се явила папската въоръжена стража и войска и отдали честь на пристигналитѣ гости. По това време въ Италия нѣмало ни кралъ, ни императоръ. Италия била разпокъсана на много владовища, които отдѣлно се управлявали. Папата, който билъ глава на всички християни католици въ Франция, Испания, Англия, Германия, се броилъ за управникъ на Италия и държалъ войска да брани Римъ отъ нападения. Той самовластно решавалъ всички църковни и държавни работи, та затова ималъ две власти: духовна власть и царска власть.

Когато въвели българскитѣ пратеници въ голѣмата празднична стая, папа Николай I се явилъ въ бѣли дрехи предъ тѣхъ, ззобиколень съ много кардинали. Българитѣ сторили поклони, цѣлунали обувката на папата и се приближили до него. Такъвъ билъ обичая.

Папата попиталъ:

— Какви сте? Кой ви прати и по каква работа ходите?

Първиятъ боляринъ Петъръ смирено, но смѣло отговорилъ:

— Ние сме българи. Изпрати ни нашитѣ го-